

Una exposició que acull la seva obra recent i que es pot veure en la galeria barcelonina ADN porta per títol *Refugios/Ausencias/Abandonos*. En la seva majoria les imatges mostren llocs concrets de la ciutat de Madrid, i tal com em comenta ella mateixa que viu en el barri de Lavapiés, són indrets que es troben en el bell mig de la ciutat: "són espais pels quals he passat cada dia i puc veure la transformació que pateixen".

Un d'aquests espais que ha sofert una gran modificació és precisament l'indret que es mostra en les dues fotografies encarades que l'espectador es troba a l'inici de l'itinerari de la mostra. En elles es pot veure l'accés a un passatge soterrani d'aquells que permeten als viants creuar per sota places o cruïlles de carrers força transitats. El passatge en qüestió es

trobava a la plaça de Colón. Segons ens comenta l'autora en aquest indret s'hi havien instal·lat uns quants sense sostre que l'havien transformat en el seu habitatge. Les fotografies però ens mostren l'accés nord i sud, cara a cara, i tapiats. Les imatges corresponen als mesos anteriors en què aquest passatge es va intervenir per tal de convertir-lo en el que és actualment, una flamant Oficina de Turisme.

En aquesta primera part de l'exposició l'obra fotogràfica de Concha Pérez ens remet constantment a moments ja viscuts o vistos. Això és el que ens plantejaven les primeres imatges de la mostra, i també el següent grup de fotografies que es diposen a tall de collage sobre una altra imatge de fons. La del fons que cobreix tot un tros de paret mostra un edifici en construcció, amb les corresponents obertures en

el mur, suposadament les futures finestres en l'edifici finalitzat. Per damunt d'aquesta fotomural que es troba lleugerament com velada, blanquinosa, es col·loquen quatre fotografies emmarcades que mostren les construccions efímeres i precàries dels sense sostre. En el muntatge queden superposats dos tipus d'"edificacions", l'oficial per dir-ho d'alguna manera, i la d'urgència, per dir-ho d'una altra. Totes dues presents, totes dues cohabitaven, malgrat donar-se l'esquena en la realitat, tal i com ho feien les dues fotos anteriors, que mostraven els accessos tapiats al passatge soterrani. En les construccions efímeres dels sense sostre, de vegades es pot veure l'inquili, d'altres només el seu rastre, la seva petjada.

La presència humana en el treball de Concha Pérez és sovint evocada, rastrejada, i

Únic tiquet per visitar
5 exposicions de Barcelona
durant 6 mesos

A la recerca de la petjada

Les fotografies de **Concha Pérez** prenen el context urbà com a pretext. Un pretext que després es pot transformar en imatges documentals, escenificades o construïdes. (Text: Neus Miró)

vegades somniada o projectada. En la darrera part de l'exposició, en l'última sala, les imatges si bé tenen el seu referent en la realitat, la fotografia ja ha esdevingut una construcció.

En aquestes imatges es pot veure un altre espai amb què l'espectador també està familiaritzat: es tracta dels edificis o solar abandonats que es converteixen en abocadors de deixalles, en llocs de reunió improvisats, etc. En aquestes fotografies construïdes digitalment s'hi superposa una nau abandonada plena d'escombraries amb unes cadires que se situen en una zona netejada, i que semblen estar esperant els seus contertulians. Malgrat ser construccions fotogràfiques no semblen falsos, semblen més aviat recollir una presència momentània real, entre altres coses perquè l'escena ressona en l'imaginari de l'espectador; l'escena ens és familiar. Les cadires col·locades ocupen un espai i per tant exerceixen una acció en un lloc; algú ha posat les

cadires. Aquestes imatges es poden llegir com a escenaris per a una acció que ha d'esdevenir, que es troba en una situació latent, o que bé s'ha interromput.

Una altra imatge que es troba en el mateix espai de la galeria ofereix però una visió, aquest cop sí, com a mínim surrealista. En la imatge es pot veure un descampat rodejat d'edificis que aquesta vegada no es tracta de Madrid, sinó d'una ciutat centreeuropea: Brussel·les. I en el bell mig del descampat, parcialment ocupat per deixalles, s'alça una mena de porta com les que hom es pot trobar i que donen accés al barri xinès de Londres, per exemple. La porta en qüestió es troba en el zoo de Berlín. La fotografia resultant d'aquest exercici de collage és com a poc histriònica. La intenció de la imatge entra en un aparent conflicte amb l'obra de la primera part de l'exposició, de caire més documental i crític.

En una petita sala de la galeria es mostren tres vídeos que es van cobrint l'un sobre l'altre.

Un d'ells fa d'imatge de fons i s'hi poden veure en primer pla diverses de les accions en la construcció d'un edifici. A la part esquerra superior es veu, en una altra projecció, un dels solars que es podia veure en les fotografies i el procés de retirada de les deixalles que s'hi havien abocat part part d'un equip de neteja municipal. En darrer terme a la dreta inferior es pot veure un tercer vídeo on la càmera circula per l'interior d'un passatge efímer, un d'aquests aixoplucs que es construeixen a peu de carrer de forma transitòria quan unes feines de construcció o rehabilitació de façana, per exemple, impedeixen els vianants de passar per la vorera. El primer i tercer vídeo no tenen àudio, mentre que el segon que hem descrit té com a so una cançó pop. La possible presentació austera de tres situacions que en la realitat se superposen, de la mateixa manera que ho fan en la paret de la galeria, es veu tanmateix distorsionada i minvada d'intensitat per una resolució formal final poc encertada.